

El noi simpàtic

Un relat de: [wynelland](#)

L'amor truca a la meua porta. Es diu Alfred i és simpàtic. No vull dir amb això que l'Alfred sigui lleig; no ho és. Però tampoc es pot dir que sigui especialment atractiu. Té un front ple d'entrades, un nas tort amb un os boterut enmig de la xemeneia, i els llavis prim i sense forma. A més, no és alt. Obro la porta amb mans tremoloses i me'l trobo davant meu.

–Vols anar a l'Infern? –em pregunta sense dir ni hola. Sense ni tan sols somriure.

Empasso saliva. Les cames em tremolen com si estiguessin fetes de gelatina. La veu s'ha convertit en un instrument impossible de dominar. Al final, però, aconseguixo dir:

–Amb tu?

–És clar que amb mi –em diu, i aquests mots em fereixen com una esgarrapada a la cara. Em mira de dalt abaix.

–Llavors, què? Véns o no?

–Sí, sí –aconsegueixo dir–. Però m'hauria de canviar.

–Tens cinc minuts –em diu l'Alfred.

Corro escales amunt conscient que vaig feta un espantall. M'he passat la tarda fent de jardinera. Entro al meu dormitori i obro l'armari. Roba per anar a l'Infern... Aviam què tinc? Un vestit negre i sabates de taló? No; massa clàssic. Texans i un top amb transparències? Perfecte. De sobte, però, m'adono que les aixelles em canten com mezzosopranos a la Scala de Milà. Corro al lavabo i em trec la samarreta. M'hauria de dutxar, però no tinc temps. Humitejo una mica la tovallola i me la passo per sota dels braços i dels pits. Em torno a posar bé els sostens i m'arreglo una mica els cabells amb quatre cops de pinta. Quina sort que l'Alfred hagi vingut a buscar-me, em dic. I em raspallo les dents tan de pressa com puc. L'Alfred no és res de l'altre món, però ha trucat a la meua porta. Em frego la llengua. En realitat ni tan sols és simpàtic, però és un noi. I el més important: em vol dur amb ell a l'Infern. Glopejo aigua fresca i m'eixugo la boca. M'aplico una mica de corrector facial perquè no se'm vegi com de vermell tinc el nas, i d'una revolada em pinto els llavis i els ulls. Em poso rímel. Això ja és una altra cosa. Corro a la meua cambra i em vesteixo. Em poso les sabates de taló i arrenco a córrer escales avall per reunir-me amb el noi. Pel camí, però, ensopego i de poc que no em trenco una cama. M'aixeco. Aconseguixo arribar abaix coixejant una mica i miro cap al sofà del menjador. Aquest és l'últim lloc on he vist l'Alfred.

Ara, però, no hi és. Al seu lloc hi ha la meua mare, que em mira amb un somriure als llavis i mirada benèvola.

–Feia dies que no et veia tan arreglada –em diu, però jo no puc respondre res perquè estic esbufegant. Miro al meu voltant preguntant-me on coi s'ha ficat l'Alfred, però no el veig enlloc. –S'ha cansat d'esperar –m'explica ma mare.

–Com? Però si he anat ràpid! Si segur que he batut un rècord de... –Callo perquè no sé com acabar la frase.

La mare em somriu.

–M'ha dit que s'ha fet tard –segueix explicant-me–. Que el vostre temps s'ha acabat.

–El nostre no temps, deus voler dir. –Sospiro, i sento el suau gust de la menta sintètica al meu alè–. Així doncs, m'estàs dient que he tingut un no temps amb un noi ni guapo ni simpàtic?

La mare continua somrient. I jo decideixo oblidar l'Alfred. Què hi farem... M'assec al seu costat perquè em fa mal el turmell. Em trec les sabates.

L'amor encara no ha arribat a la meua porta.